

KANČIOS LAIKOTARPIS

Dogminė nuoroda

Per šias dvi paskutines Gavėnios savaites Bažnyčia stengiasi mums padėti kartu su ja išgyventi visus įvykius, nutikusius prieš ir po mūsų Išganytojo mirties, įvykius, turėjusius lemiamą reikšmę įgyvendinant dieviškąjį pasaulio išgelbėjimo planą.

Nuo Velykų laiko neatsiejamas Kančios laikotarpis jau dabar mums rodo mūsų atpirkimą Jėzaus Krauju, tačiau Bažnyčia pirmiausia nori atkreipti mūsų dėmesį į Kristaus kančių atminimą ir jose patirtą pažeminimą. Ji suteiks malonės vaisių mūsų sieloms, švęsiančioms šlovingąjį Išganytojo Prisikėlimą, bet dabar nori, kad mes žingsnis po žingsnio sektume Kristų Jo siaubingoje agonijoje, išgyventoje siekiant mus atpirkti.

Štai ir artėja prie pabaigos Gavėnia – ilgos dvasinės pratybos, per kurias mes nuolat atliekame savotišką žygdarbį, išplėšiantį žmogų iš nuodėmės pančių ir pelnysiantį jam išganymą. Labai svarbu, kad mums tai būtų priminta, nes tai – mūsų didžios paguodos šaltinis. Mūsų pačių bandymas save nubausti ir pasitaisyti jau nebėra bergždžias; dabar jis tikrai veiksmingas ir svarbus, nes susijęs su kančiomis To, kuris prisiėmė pasaulio nuodėmes ir jas atpirko. Dėl paslaptingo vieningumo, jungiančio visą žmonių giminę, Jėzus, įsikūnijęs Dievo Sūnus, užima savo kaltų brolių vietą. Jis prisiima mūsų nuodėmes... „Jis sukilo prieš nuodėmę, – sako šv. Paulius, – kad savo kūne užneštų mūsų nuodėmes ant kryžiaus.“

Tačiau Kristus nugalėjo, pats tapdamas auka. Jis triumfuoja prieš blogį, prieš šėtoną. Jis atstato Dievo teises pasaulyje, išvydamas velnią, „pasaulio kunigaikštį“. Išsipildo Dovydo pranašystė: „Dievas valdo nuo kryžiaus.“ Kulminaciniu Didžiosios savaitės metu, Didįjį penktadienį, Bažnyčia labai liūdi dėl mūsų Išganytojo mirties, tačiau atveda mus prie kryžiaus, kad jame išvystume džiaugsmo šaltinį. „Štai kryžiaus medis, ant kurio kabėjo pasaulio Išganytojas. Eikime pagarbinti.“ Mes suvokiame, kad atpirkimas įvykdytas: „Tavo Kryžių garbiname, Viešpatie, ir šloviname bei aukštiname Tavo šventąjį prisikėlimą. Juk štai dėl medžio atėjo džiaugsmas į visą pasaulį.“

Liturginė nuoroda

Gavėnia vis griežtėja. Bažnyčia uždengia altorių ir šventųjų skulptūras purpuru; Didįjį penktadienį altorius visiškai nudengiamas, per pamaldas tyli jau ne tik vargonai, bet ir varpeliai. Tokiu būdu bažnyčioje, kurioje pamaldos visada vyksta taip iškilmingai, įsigali neįprasta gedulo dvasia.

I KANČIOS SEKMADIENIS

Kančios laikotarpio liturgijoje niekas taip nestebina, kaip kontrastas tarp Kristaus-Žmogaus, jaučiančio vis augančią savo priešų neapykantą, ir Kristaus-Dievo, iškylančio visoje savo didybėje, to, kuriam paklūsta visa, kas vyksta, ir kuris įvykdo mūsų atpirkimą.

Šios dienos Evangelija ir skaitinys aiškiai tai išreiškia. Didingiausių istorijos įvykių priešaušryje Jėzus iškyla prieš mūsų akis ne tik kaip besiruošianti paaukojimui nesuteptoji Auka, bet ir kaip naujosios Sandoros Kunigas, kuris, praliejęs savo kraują, pakyla į dangų kaip pergalingas Atpirkėjas.

Iki Didžiojo ketvirtadienio per Mišias neskaitomos šios psalmės ir maldos: „Judica me“ prie altoraius laiptų, „Gloria Patri“ po introito psalmių ir „Lavabo“. Psalmė „Judica me“ skaitoma per Pirmojo Kančios sekmadienio introitą.

Introitus

Ps. 42, 1–2. Iúdica me, Deus, et discérne cáusam meam de gente non sancta: ab hómine iníquo et dolóso éripe me: quia tu es Deus meus, et fortitúdo mea.

Ps. 42, 3. Emítte lucem tuam et veritátem tuam: ipsa me deduxérunt, et adduxérunt in montem sanctum tuum, et in tabernácula tua.

Collecta

Quæsumus, omnipotens Deus, famíliam tuam propítius réspice: ut, te

Introitas

Ps 42, 1–2. Teisk mane, Dieve, ir apgink mano bylą prieš nešventą tautą; išvaduok mane iš neteisaus ir klastingo žmogaus, kadangi tu esi mano Dievas ir mano tvirtovė.

Ps 42, 3. Siųsk savo šviesą ir savo tiesą – jos nuvedė mane ir parvedė į tavo šventąjį kalną ir tavąsias dangtes.

Kolekta

Meldžiame Tave, visagali Dieve, gailėstingai pažvelk į savąją šeimą,

largiēnte, regatur in cōrpore, et, te servante, custodiatur in mente. Per Dóminum nostrum...

Epistola

Léctio Epístolæ beati Pauli Apostoli ad Hebræos. (Hebr. 9, 11–15)

Fratres: Christus assístens póntifex futurórum bonórum, per ámplius et perféctius tabernáculum non manu-fáctum, id est, non huius creatiόνis: neque per sánguinem hircórum aut vitulórum, sed per próprium sánguinem introívit semel in sancta, æténa redemptiōne invénta. Si enim sánguis hircórum et taurórum, et cinis vítulæ aspérsus, inquinátos sanctíficat ad emundatiónem carnis; quanto magis sánguis Christi, qui per Spíritum Sanctum semetípsum óbtulit immaculátum Deo, emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti? Et ídeo novi testaménti mediátor est: ut morte intercedénte, in redemptiōnem eárum prævaricatiónum, quæ erat sub prióri testaménto, repromissiōnem accípiant, qui vocáti sunt æténae hereditátis, in Cristo Iesu Dómino nostro. Deus, per ómnia sæcula sæculórum. Amen.

Graduale

Ps. 142, 9–10 et 17, 48–49. Éripe me, Dómine, de inimícis meis: doce me fácere voluntátem tuam. **V.** Li-

kad, Tavo padedama, tvardytų kūną ir, Tavo globojama, sergėtų protą. Per mūsų Viešpatį...

Epistolė

Skaitinys iš apaštalo Pauliaus Laiško žydams (Žyd 9, 11–15)

Broliai: Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra ne šitos kūrinijos, taip pat ne ožių ar veršių krauju, bet savuoju krauju vieną kartą visiems laikams įžengė į šventovę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą. Ir jeigu ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi suteptieji, pašventina ir suteikia kūno švarumą, tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save kaip nesuteptą auką Dievui, nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad galėtume tarnauti gyvajam Dievui. Ir todėl jis yra naujosios Sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai, kuria jis atperko pirmojoje Sandoroje padarytus nusikaltimus, pašauktieji gautų žadėtą amžinąjį paveldą Kristuje Jėzuje mūsų Viešpatyje.

Gradualas

Ps 142, 9–10 ir 17, 48–49. Išplėšk, mane, Viešpatie, iš manųjų priešų; mokyk mane vykdyti tavo valią. **V.**

berátor meus, Dómine, de géntibus iracúndis: ab insurgéntibus in me exaltábis me: a viro iníquo erípies me.

Tractus

Ps. 128, 1–4. Sæpe expugnavérunt me a iuventúte mea. **V.** Dicat nunc Israel: sæpe expugnavérunt me a iuventúte mea. **V.** Étenim non potuérunt mihi: supra dorsum meum fabricavérunt peccatóres. **V.** Prolongavérunt iniquitátes suas: Dóminus iustus concídit cervíces peccatórum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélij secundum Ioánnem. (Ioann. 8, 46–59)

In illo témpore: Dicébat Iesus turbis Iudæórum: Quis ex vobis árguet me de peccáto? Si veritátem dico vobis, quare non créditis mihi? Qui ex Deo est, verba Dei áudit. Proptérea vos non audítis, quia ex Deo non estis. Respondérunt ergo Iudæi, et dixérunt ei: Nonne bene dícimus nos, quia Samaritánus es tu, et dæmónium habes? Respóndit Iesus: Ego dæmónium non hábeo: sed honorífico Patrem meum, et vos inhonorástis me. Ego áutem non quæro glóriam meam: est qui quærat, et iúdicet. Amen, amen dico vobis: si quis sermónem meum serváverit, mortem non vidébit in ætérnum. Dixérunt ergo Iudæi: Nunc cognó-

Viešpatie, mano išlaisvintojau iš įtūžusių tautų, prieš mane sukilusiųjų akivaizdoje išaukštinau mane; iš žiauraus žmogaus išvadavai mane.

Traktas

Ps 128, 1–4. Dažnai puldinėjo mane nuo pat mano jaunystės. **V.** Tesako Izraelis: dažnai puldinėjo mane nuo pat mano jaunystės. **V.** Iš tiesų manęs nenugalėjo; už mano nugaros kūrė sąmokslus nuodėmingieji. **V.** Prailgino savąjį neteisumą; teisusis Viešpats sutraiškė nuodėmingųjų kaklus.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 8, 46–59)

Anuo metu: Tarė Jėzus judėjų mnioms: „Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus? Jeigu tad tiesą sakau, kodėl netikite manimi? Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso. Jūs todėl neklausote, kad nesate iš Dievo.“ Žydai atsiliepė: „Argi mes ne teisingai sakome, kad tu samarietis ir velnio apsėstas?!“ Jėzus jiems tarė: „Aš nesu velnio apsėstas. Aš tik gerbiu savo Tėvą, o jūs niekinate mane. Aš neieškau sau garbės: yra kas ieško ir teisia. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas laikysis mano žodžio, neragaus mirties per amžius.“ Žydai jam atkirto: „Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Juk numirė Abraomas ir

vimus quia dæmónium habes. Abráham mórtuus est, et prophétæ: et tu dicis: Si quis sermónem meum serváverit, non gustábit mortem in ætérnum. Numquid tu maior es patre nostro Abráham, qui mórtuus est? Et prophétæ mórtui sunt? Quem téipsum facis? Respóndit Iesus: Si ego glorífico méipsum, glória mea nihil est: est Pater meus, qui gloríficat me, quem vos dícitis quia Deus vester est, et non cognovístis eum: ego áutem novi eum: et si díxero, quia non scio eum, ero símilis vobis, mendax. Sed scio eum, et sermónem eius servo. Abráham pater vester exsultávit, ut vidéret diem meum: vidit, et gávisus est. Dixérunt ergo Iudæi ad eum: Quinquagínta annos nondum habes, et Abráham vidísti? Dixit eis Iesus: Amen, amen dico vobis, ántequam Abráham fíeret, ego sum. Tulérunt ergo lápides, ut iácerent in eum: Iesus áutem abscondit se, et exívit de templo.

Offertorium

Ps. 110, 1 et 118, 17, 107. Confitébor tibi, Dómine, in toto corde meo: retribue servo tuo: vivam, et custódiám sermónes tuos: vivífica me secúndum verbum tuum, Dómine.

Secreta

Hæc munera, quæsumus, Dómine,

pranašai, o tu tvirtini: „Kas laikysis mano žodžio, tas neragaus mirties per amžius.“ Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo tu dediesi?“ Jėzus atsakė: „Jei aš save šlovinčiau, manoji šlovė būtų niekai. Bet yra mano Tėvas, kuris mane šlovina, kurį savo Dievu jūs vadinat. Tik jūs jo nepažįstate, o aš jį pažįstu. Jei sakyčiausi jo nepažįstas, būčiau lygus jums melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikausi jo žodžio. Jūs tėvas Abraomas džiūgavo, kad matysias manąją Dieną; jis jį išvydo ir džiaugėsi.“ Tada žydai jam sakė: „Dar neturi nė penkiasdešimt metų ir esi regėjęs Abraomą?“ Jėzus tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu!“ Tuomet jie griebėsi akmenų, norėdami jį užmušti, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos.

Ofertorijus

Ps 110, 1 ir 118, 17, 107. Išpažinsiu tave, Viešpatie, visa savo širdimi; būk dosnus savajam tarnui; gyvensiu ir sergėsiu tavuosius žodžius; atgaivink mane pagal savąjį žodį, Viešpatie.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, lai šios

et vincula nostræ pravitatis absól-
vant, et tuæ nobis misericórdiæ do-
na concilient. Per Dóminum nost-
rum...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum
et salutáre, nos tibi semper et ubíque
grátias ágere: Dómine, sancte Pater,
omnípotens ætérne Deus: Qui salú-
tem humáni géneris in ligno Crucis
constituísti: ut, unde mors oriebátur,
inde vita resúrgeret: et qui in ligno
vincébat, in ligno quoque vince-
rétur: per Christum, Dóminum nost-
rum. Per quem maiestátem tuam
laudant Angeli, adórant Domina-
tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-
lorúmque Virtútes, ac beáta Séra-
phim sócia exsultatióne concéle-
brant. Cum quibus et nostras voces
ut admítteri iúbeas, deprecámur, súp-
plici confessióne dicétes: Sanctus.

Communio

1 Cor. 11, 24 et 25. Hoc corpus,
quod pro vobis tradétur: hic calix
novi testaménti est in meo sanguine,
dicit Dóminus: hoc facite, quo-
tiescumque sumitis, in meam com-
memoratiónem.

Postcommunio

Adésto nobis, Dómine Deus noster:
et quos tuis mystériis recreasti, per-
pétuis defénde subsidiis. Per Dómi-

atnašos ir mūsų ydingumo pančius
atriša, ir Tavojo gailėstingumo do-
vanas mums pelno. Per mūsų Vieš-
patį...

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir
išganinga mums visada ir visur Tau
dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve,
visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris
žmonių giminės išgelbėjimą Kry-
žiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur
mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas pri-
sikeltų; ir kas medžiu laimėjo, me-
džiu būtų ir nugalėtas, per Kristų,
mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją di-
dybę šlovina angelai, garbina vieš-
patystės, dreba galybės. Dangūs ir
dangų kunigaikštystės, taip pat ir
palaimintieji serafimai bendrai džiū-
gaudami ją šlovina. Liepk, prašome,
kad tarp jų būtų priimti ir mūsų bal-
sai, su nuolankiu išpažinimu sakan-
tys: Šventas.

Komunija

1 Kor 11, 24 ir 25. „Štai kūnas,
kuris už jus atiduodamas; ši Nau-
josios Sandoros taurė yra sklidina
manojo kraujo, – sako Viešpats, –
kiekvieną kartą, kai juos priimsite,
darykite tai mano atminimui.“

Postkomunija

Būk su mumis, Viešpatie, mūsų
Dieve, ir gink savo nuolatine pa-
galba tuos, kuriuos pamaitinai sa-

num nostrum...

vaisiais slėpiniais. Per mūsų Viešpatį...

PIRMADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Iš nusidėjėlių nėra atimti Dievo pažadai. Tai, kas nutiko nineviečiams, tinka visiems žmonėms (skaitinys iš pranašo Jonos knygos). Nei iš atgailaujančių, nei iš viešųjų nusidėjėlių – nė iš vieno nėra atimtas atpirkimas, įvykdytas Kristaus Krauju. Kristus-Žmogus gyvena nuolat didėjančiame pavojuje, bet Jo malonė pažadėta visiems, kas Jį įtikės.

Introitus

Ps. 55, 2. Miserére mihi, Dómine, quóniam conculcávit me homo: tota die bellans tribulávit me.

Ps. 55, 3. Conculcavérunt me inimíci mei tota die: quóniam multi bellántes advérsum me.

Collecta

Sanctífica, quæsumus, Dómine, nostra ieiúnia: et cunctárum nobis indulgéntiam propítius largíre culpárum. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio Ionæ Prophétæ. (Ionæ 3, 1–10)

In diébus illis: Factum est verbum Dómini ad Ionam Prophétam secúndo, dicens: Surge, et vade in Níniven civitátem magnam: et prædica in ea prædicatiónem, quam ego loquor ad te. Et surréxit Ionas, et ábiit in Níniven iuxta verbum Dómini. Et Nínive erat civitas magna itínere

Introitas

Ps 55, 2. Pasigailėk manėš, Viešpatie, nes mane mindžioja žmogus ir, nuolatos kovodamas, mane vargina.

Ps 55, 3. Trypė mane mano priešai visą dieną; daugelis kovojo prieš mane.

Kolekta

Pašvėšk, meldžiame Tave, Viešpatie, mūsų atgailą ir maloningai atleisk mums visas mūsų kaltes. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Jonos knygos. (Jon 3, 1–10)

Anomis dienomis: Antrąkart atėjo Jonai Viešpaties žodis: „Kelkis ir eik į Ninevę, tą didį miestą, ir paskelbk jam, ką aš tau sakau. Pakludamas Viešpaties žodžiui, Jona pakilo ir nuvyko į Ninevę. O Ninevė buvo labai didelis miestas, – jį pereiti reikėjo trijų dienų. Jona pradėjo

trium diérum. Et cæpit Ionas introíre in civitátem itínere diéi unús: et clamávit et dixit: Adhuc quadragínta dies, et Nínive subvertétur. Et credidérunt viri Ninivítæ in Deum: et prædicavérunt ieiúnium, et vestíti sunt saccis a maiore usque ad minórem. Et pervénit verbum ad regem Nínive: et surréxit de sólio suo, et abiécit vestiméntum suum a se, et indútus est sacco, et sedit in cínere. Et clamávit et dixit in Nínive ex ore regis et príncipum eius, dicens: Hómnes et iuménta et boves et pécora non gustent quidquam: nec pascántur, et aquam non bibant. Et operiántur saccis hómnes et iuménta, et clament ad Dóminum in fortitúdyne, et convertátur vir a via sua mala, et ab iniquitáte, quæ est in mánibus eórum. Quis scit, si convertátur et ignóscat Deus: et revertátur a furóre iræ suæ, et non períbimus? Et vidit Deus ópera eórum, quia convérsi sunt de via sua mala: et misértus est pópulo suo Dóminus, Deus noster.

Graduale

Ps. 53, 4 et 3. Deus, exáudi oratió-nem meam: áuribus pécipere verba oris mei. **V.** Deus, in nómine tuo salvum me fac, et in virtúte tua líbera me.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum

kelionę per miestą. Eidamas pirmos dienos kelią, jis skelbė: „Dar keturiasdešimt dienų, ir Ninevė bus sunaikinta!“ Ninevės žmonės patikėjo Dievu, paskelbė pasninką ir visi, dideli bei maži, apsilvilko ašutine. Kai žinia pasiekė Ninevės karalių, jis pakilo nuo savo sosto, nusivilko drabužius, apsidengė ašutine ir sėdosi į pelenus. Tada jis įsakė paskelbti Ninevėje: „Karaliaus ir jo didžiūnų įsakymu: „Joks žmogus nei gyvulys tenelies jokio maisto, – raguočiai ir avys tenebūna ganomi ir vandens tenegeria. Žmonės ir gyvuliai bus apvilkti ašutine, – visu balsu tesišaukia Viešpaties. Visi tesigręžia nuo savo nedorų kelių ir nuo smurto. Kas žino? Rasi Dievas pasigailės ir atleis, rasi sulaikys savo degantį įniršį, ir mes nežūsime.“ Kai Dievas pamatė, ką jie padarė ir kaip jie nusigręžė nuo savo nedorų kelių, pasigailėjo savo tautos Viešpats, mūsų Dievas.

Gradualas

Ps 53, 4 ir 3. Dieve, išklausk mano maldą, klausykis mano lūpų žodžių. **V.** Dieve, gelbėk mane savo vardu ir išvaduok mane savo galybe.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuo-

peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. V. Dómine, ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélij secúndum Ioánnem. (Ioann. 7, 32–39)

In illo témpore: Misérunt príncipes et pharisæi minístros, ut apprehénderent Iesum. Dixit ergo eis Iesus: Adhuc módicum tempus vobíscum sum: et vado ad eum, qui me misit. Quærétis me, et non inveniétis: et ubi ego sum, vos non potéstis veníre. Dixérunt ergo Iudæi ad semetipsos: Quo hic itúrus est, quia non inveniémus eum? numquid in dispersiónem géntium itúrus est, et doctúrus gentes? Quis est hic sermo, quem dixit: Quærétis me, et non inveniétis: et ubi sum ego, vos non potéstis veníre In novíssimo autem die magno festivitátis stabat Iesus, et clamábat, dicens: Siquis sitit, véniat ad me et bibat. Qui credit in me, sicut dicit Scriptúra, flúmina de ventre eius fluent aquæ vivæ. Hoc

dèmes, kurias mes padarème, ne pagal mūsų nusizēngimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. V. Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarème be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 7, 32–39)

Anuo metu: Aukštieji kunigai bei fariziejai pasiuntė sargybinius Jėzaus suimti. Tuomet Jėzus prabilo: „Dar trumpą laiką būsiu su jumis. Paskui iškeliausiu pas tą, kuris mane siuntė. Jūs manęs ieškosite ir neberasite, nes ten, kur aš būsiu, jūs negalėsite nueiti.“ Žydai ėmė kalbėtis tarp savęs: „Kurgi jis žada keliauti, kad mes negalėsime jo rasti? Gal jis rengiasi išvykti pas žydus, išsiskirsčiusius tarp graikų, ir mokyti graikus? Ką reiškia tie jo žodžiai: „Jūs manęs ieškosite ir neberasite, nes ten, kur aš būsiu, jūs negalėsite nueiti“? Paskutinę, iškilmingiausiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ten ir šaukė: „Jeigu kas trokšta, teateina pas mane ir tegu geria. Kas mane tiki, – kaip Raštas sako, – iš jo

autem dixit de Spíritu, quem accep-
túri erant credéntes in eum.

Offertorium

Ps. 6, 5. Dómine, convértere, et éri-
pe ánimam meam: salvum me fac
propter misericórdiam tuam.

Secreta

Concéde nobis, Dómine, Deus nos-
ter: ut hæc hóstia salutáris et nost-
rórum fiat purgátio delictórum, et
tuæ propitiátio maiestátis. Per Do-
minum nostrum...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum
et salutáre, nos tibi semper et ubíque
grátias ágere: Dómine, sancte Pater,
omnípotens ætérne Deus: Qui salú-
tem humáni géneris in ligno Crucis
constituísti: ut, unde mors oriebátur,
inde vita resúrgeret: et qui in ligno
vincébat, in ligno quoque vince-
rétur: per Christum, Dóminum nost-
rum. Per quem maiestátem tuam
laudant Angeli, adórant Domina-
tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-
lorúmque Virtútes, ac beáta Séra-
phim sócia exsultatióne concéle-
brant. Cum quibus et nostras voces
ut admítte iúbeas, deprecámur, súp-
plici confessiόne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 23, 10. Dóminus virtútum ipse

vidaus plūs gyvojo vandens srovės.“
Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės
gauti įtikėjusieji.

Ofertorijus

Ps 6, 5. Viešpatie, atsigręžk, iš-
vaduok mano sielą, gelbėk mane dėl
savo gailėstingumo.

Sekreta

Viešpatie, mūsų Dieve, duok mums,
kad ši išganymo auka pelnytų mums
nuodėmių atleidimą ir permaldautų
Tavo didybę. Per mūsų Viešpatį...

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir
išganinga mums visada ir visur Tau
dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve,
visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris
žmonių giminės išgelbėjimą Kry-
žiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur
mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas pri-
sikeltų; ir kas medžiu laimėjo, me-
džiu būtų ir nugalėtas, per Kristų,
mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją di-
dybę šlovina angelai, garbina vieš-
patystės, dreba galybės. Dangūs ir
dangų kunigaikštystės, taip pat ir
palaimintieji serafimai bendrai džiū-
gauti ją šlovina. Liepk, prašome,
kad tarp jų būtų priimti ir mūsų bal-
sai, su nuolankiu išpažinimu sakan-
tys: Šventas.

Komunija

Ps 23, 10. Galybių Viešpats yra

est Rex glóriæ.

Postcommunio

Sacraménti tui, quæsumus, Dómine, participátio salutáris, et purificatió-nem nobis tríbuat, et medélam. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Da, quæsumus, Dómine, pópulo tuo salútem mentis et córporis: ut, bonis opéribus inhæréndo, tua semper me-reátur protectióne deféndi. Per Do-minum nostrum...

garbès Karalius.

Postkomunija

Meldžiame Tave, Viešpatie, kad iš-ganingas dalyvavimas šiame Sakra-mente mus nuvalytų ir išgydytų. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Meldžiame Tave, Viešpatie, duok savo tautai kūno ir sielos sveikatos, kad, pasišventusi geriems darbams, ji visuomet sulauktų Tavo pagalbos. Per mūsų Viešpatį...

ANTRADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Iš liūtų narvo išvaduotas Danielius panašus į Kristų, išplėštą iš kapo ir mirties galingos Dievo rankos (skaitinys). Jėzaus priešų neapykanta tampa vis akivaizdesnė, bet Jis laukia „savo meto“ (Evangelija). Atrodo, kad šėtonas ir blogio jėgos greitai triumfuos, tačiau ateis tikroji Dievo pergalė.

Introitus

Ps. 26, 14. Exspecta Dominum, viri-liter age: et confortetur cor tuum, et sustine Dominum.

Ps. 26, 1. Dominus illuminatio mea et salus mea: quem timebo? Exspec-ta Dominum.

Collecta

Nostra tibi, Domine, quæsumus, sint accepta ieiunia: quæ nos et expian-do gratia tua dignos efficiant; et ad remedia perducant æterna. Per Do-minum nostrum...

Introitas

Ps 26, 14. Lauk Viešpaties, elkis vyriškai, ir sustiprės tavo širdis. Remkis Viešpačiu.

Ps 26, 1. Viešpats mano šviesa ir mano išgelbėjimas; ko man bijoti? Lauk Viešpaties.

Kolekta

Viešpatie, tebūna Tau priimtina mūsų atgaila. Tegul, atpirkdama mūsų kaltes, ji padaro mus vertus Tavo malonės ir nuveda į amžinąjį išgi-jimą. Per mūsų Viešpatį...

Lectio

Lectio Danielis Prophetæ (Dan. 14, 17 et 28–42)

In diebus illis: Congregati sunt Babylonii ad regem, et dixerunt ei: Trade nobis Danieliem, qui Bel destruxit et draconem interfecit, alioquin interficiemus te et domum tuam. Vidit ergo rex, quod irruerent in eum vehementer: et necessitate compulsus tradidit eis Danielelem. Qui miserunt eum in lacum leonum, et erat ibi diebus sex. Porro in lacu erant leones septem, et dabantur eis duo corpora cotidie et duæ oves: et tunc non data sunt eis, ut devorarent Danielelem. Erat autem Habacuc propheta in Iudæa, et ipse coxerat pulmentum, et intriverat panes in alveolo: et ibat in campum, ut terret messoribus. Dixitque Angelus Domini ad Habacuc: Fer prandium, quod habes, in Babylonem Danieli, qui est in lacu leonum. Et dixit Habacuc: Domine, Babylonem non vidi, et lacum nescio. Et apprehendit eum Angelus Domini in vertice eius, et portavit eum capillo capitis sui, posuitque eum in Babylone supra lacum in impetu spiritus sui. Et clamavit Habacuc, dicens: Daniel, serve Dei, tolle prandium, quod misit tibi Deus. Et ait Daniel: Recordatus es mei, Deus, et non dereliquisti diligentes te. Surgensque Daniel comedit. Porro Angelus

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Danieliaus knygos. (Dan 14, 27 ir 28–42)

Anomis dienomis: Babiloniečiai susirinko pas karalių ir pareikalavo: „Išduok mums Danielių! Jis sunaikino Belį ir užmušė Slibiną. O jei ne, užmušime tave ir tavo šeimą!“ Karalius, matydamas, kad jie smarkiai jį puola, reikalo verčiamas atidavė jiems Danielių. O jie įmetė jį į Liūtų narvą. Ten jis išbuvo šešias dienas. Septyni liūtai buvo narve. Kasdien jie buvo maitinami dviem lavonais ir dviem avimis, bet tuo metu neduota jiems nieko, kad jie tikrai suėstų Danielių. O Judėjoje tuo metu gyveno pranašas Habakukas. Jis, išsiviręs troškintos avienos ir įtrupinęs duonos į puodą, ėjo į laukus, nešdamas jį pjovėjams. Viešpaties angelas tarė Habakukui: „Nunešk valgį, kurį laikai rankoje, į Babiloną Danieliui Liūtų narve.“ „Viešpatie, – atsakė Habakukas, – aš Babilono niekad nesu matęs, nei aš žinau, kur yra tas narvas!“ Viešpaties angelas paėmė jį už galvos ir, pakėlęs už galvos plaukų, vėjo gūsiu padėjo jį Babilone tiesiai ant narvo. „Danieliau, Danieliau, – šaukė Habakukas, – imk valgį, kurį Dievas tau atsiuntė!“ „Tu, Dieve, atsiminei mane! – tarė Danielius, – nepalikaitų, kurie tave myli!“ Danieliui pradėjus valgyti, Viešpaties angelas

Domini restituit Habacuc confestim in loco suo. Venit ergo rex die septimo, ut lugeret Daniele: et venit ad lacum et introspectit, et ecce Daniel sedens in medio leonum. Et exclamavit voce magna rex, dicens: Magnus es, Domine, Deus Danielis. Et extraxit eum de lacu leonum. Porro illos, qui perditionis eius causa fuerant, intromisit in lacum, et devorati sunt in momento coram eo. Tunc rex ait: Paveant omnes habitantes in universa terra Deum Danielis: quia ipse est salvator, faciens signa et mirabilia in terra: qui liberavit Daniele de lacu leonum.

Graduale

Ps. 42, 1 et 3. Discerne causam meam, Domine: ab homine iniquo et doloso eripe me. **V.** Emitte lucem tuam et veritatem tuam: ipsa me deduxerunt, et adduxerunt in montem sanctum tuum.

Evangelium

Sequentia sancti Evangelii secundum Ioannem. (Ioann. 7, 1–13)

In illo tempore: Ambulabat Iesus in Galilæam, non enim volebat in Iudæam ambulare, quia quærebant eum Iudæi interficere. Erat autem in proximo dies festus Iudæorum, Scenopogia. Dixerunt autem ad eum fratres eius: Transi hinc, et vade in Iudæam, ut et discipuli tui videant opera tua, quæ facis. Nemo quippe

tuojau pat sugražino Habakuką į jo kraštą. Septintą dieną karalius atėjo Danieliaus apraudoti. Jis priėjo prie narvo ir žvilgtelėjo į vidų – ten tarp liūtų sėdėjo Danielius! Karalius sušuko visu balsu: „Didis esi tu, Viešpatie, Danieliaus Dieve, nėra jokio kito, tik tu!“ Danielių jis išleido ir įmetė į narvą tuos, kurie norėjo jį pražudyti. Jie buvo bemat jo akyse suryti. Tuomet karalius tarė: „Visi žemės gyventojai tebijo Danieliaus Dievo, nes jis yra Gelbėtojas, jis daro ženklus ir stebuklus žemėje. Jis išvadavo Danielių iš Liūtų narvo.“

Gradualas

Ps 42, 1 ir 3. Apgink mano bylą, Viešpatie. Išvaduok mane iš neteisaus ir klastingo žmogaus. **V.** Siųsk savo šviesą ir savo tiesą – jos navedė mane ir parvedė į tavo šventąjį kalną.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 7, 1–13)

Anuo metu: Jėzus vaikščiojo po Galilėją. Jis nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai jo tykojo nužudyti. Artėjo žydų Palapinių šventė. Jo broliai jam kalbėjo: „Keliauk iš čia į Judėją, kad tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus tu darai. Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus,

in occulto quid facit, et quærit ipse in palam esse: si hæc facis, manifesta teipsum mundo. Neque enim fratres eius credebant in eum. Dicit ergo eis Iesus: Tempus meum nondum advenit: tempus autem vestrum semper est paratum. Non potest mundus odisse vos: me autem odit: quia ego testimonium perhibeo de illo, quod opera eius mala sunt. Vos ascendite ad diem festum hunc, ego autem non ascendo ad diem festum istum: quia meum tempus nondum impletum est. Hæc cum dixisset, ipse mansit in Galilæa. Ut autem ascenderunt fratres eius, tunc et ipse ascendit ad diem festum non manifeste, sed quasi in occulto. Iudæi ergo quærebant eum in die festo, et dicebant: Ubi est ille? Et murmur multum erat in turba de eo. Quidam enim dicebant: Quia bonus est. Alii autem dicebant: Non, sed seducit turbas. Nemo tamen palam loquebatur de illo, propter metum Iudæorum.

Offertorium

Ps. 9, 11–12 et 13. Sperent in te omnes, qui noverunt nomen tuum, Domine: quoniam non derelinquis quærentes te: psallite Domino, qui habitat in Sion: quoniam non est oblitus orationes pauperum.

Secreta

Hostias, tibi, Domine, deferimus

pasirodyk pasauliui.“ (Mat netgi jo broliai juo netikėjo.) Jėzus jiems atsakė: „Mano metas dar neatėjo, o jums metas visada tinkamas. Pasaulis negali jūsų nekęsti, o manęs jis nekenčia, nes aš liudiju, kad jo darbai pikti. Taigi jūs eikite sau į iškilmės. Aš į šitą šventę neisiu, nes mano metas dar neatėjo.“ Tai pasakęs, jis pasiliko Galilėjoje. Kai jo broliai iškeliavo į šventę, tuomet ir jis išėjo, bet ne viešai, o tarsi slapčiomis. Tuo tarpu iškilmėse žydai jo ieškojo, klausinėdami: „O kur tasai?“ Apie jį taip patėjo kalbos miniose. Vieni sakė: „Jis geras!“ Kiti neigė: „Visai ne. Jis tik klaidina žmones.“ Bijodami žydų, visi prievengė apie jį viešai kalbėti.

Ofertorijus

Ps 9, 11–12 ir 13. Tepasitiki tavimi visi, kurie pažįsta tavo vardą, Viešpatie, nes neapleidi tų, kurie tavęs ieško. Giedokite Viešpačiui, gyvenančiam Sione, nes jis neužmiršto varguolių maldų.

Sekreta

Viešpatie, Tau atnašaujamos aukos

immolandas: quæ temporalem consolationem significant; ut promissa non desperemus æterna. Per Dominum nostrum...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum et salutäre, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnipotens ætérne Deus: Qui salutem humáni géneris in ligno Crucis constituísti: ut, unde mors oriebátur, inde vita resúrgeret: et qui in ligno vincébat, in ligno quoque vince-rétur: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorúmque Virtútes, ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítteri iúbeas, deprecámur, súplici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 24, 22. Redime me, Deus Israel, ex omnibus angustiis meis.

Postcommunio

Da, quæsumus, omnipotens Deus: ut, quæ divina sunt, iugiter exsequentes, donis mereamur cælestibus propinquare. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliate capita vestra Deo.

tebūna laikina paguoda, kad neprarastume vilties dėl Tavo amžinių jų pažadų. Per mūsų Viešpatį...

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga mums visada ir visur Tau dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris žmonių giminės išgelbėjimą Kryžiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas prisikeltų; ir kas medžiu laimėjo, medžiu būtų ir nugalėtas, per Kristų, mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, taip pat ir palaimintieji serafimai bendrai džiūgaudami ją šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakan-tys: Šventas.

Komunija

Ps 24, 22. Išvaduok mane, Izraelio Dieve, iš visų mano vargų.

Postkomunija

Suteik, meldžiame Tave, visagali Dieve, kad mes, nuolatos ieškodami dieviškųjų dalykų, priartėtume prie dangiškųjų dovanų. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Da nobis, quæsumus, Domine: per-severantem in tua voluntate famulatum; ut in diebus nostris, et merito et numero, populus tibi serviens augeatur. Per Dominum nostrum...

Meldžiame Tave, Viešpatie, duok mums, savo tarnams, patvariai Tau tarnauti, kad mūsų dienomis daugėtų Tau tarnaujančių žmonių ir nuopelnų. Per mūsų Viešpatį...

TREČIADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Būtent aiškus ir nedviprasmiškas mūsų Atpirkėjo pasiskelbimas Dievu tapo Jo atmetimo ir nuteisimo priežastimi. Šios dienos Evangelijoje kalbama apie tai, jog žydai labai aiškiai suprato, ką jiems kalba Jėzus.

Introitus

Ps. 17, 48–49. Liberátor meus de géntibus iracúndis: ab insurgéntibus in me exaltábis me: a viro iníquo erípies me, Dómine.

Ps. 17, 2–3. Díligam te, Dómine, virtus mea: Dóminus firmaméntum meum, et refúgium meum, et liberátor meus.

Collecta

Sanctificáto hoc ieiúnio, Deus, tuórum corda fidélium miserátor illústra: et quibus devotiónis præstas af-féctum, præbe supplicántibus pium benígnus audítum. Per Dominum nostrum...

Lectio

Lectio libri Levítici. (Lev. 19, 1–2, 11–19 et 25)

In diébus illis: Locútus est Dóminus ad Móysen, dicens: Lóquere ad omnem coetum filiórum Israel, et dices ad eos: Ego Dóminus, Deus

Introitas

Ps 17, 48–49. Mano gelbėtojau iš piktų žmonių. Tu išaukštinsi mane, Viešpatie, prieš maištininkus ir išva-duosi nuo neteisingo žmogaus.

Ps 17, 2–3. Myliu tave, Viešpatie, mano stiprybe! Viešpats yra mano stiprybė, mano prieglobstis ir mano gelbėtojas.

Kolekta

Dieve, pašventęs atgailą, gailestin-gai apšviesk tikinčiųjų širdis, ir, kaip duodi jiems kilnius jausmus, maloningai išgirsk jų maldą. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš Kunigų knygos. (Kun 19, 1–2, 11–19 ir 25)

Anomis dienomis: Viešpats kalbėjo Mozei, tardamas: „Kalbėk visai izraeliečių bendrijai ir sakyk jiems: „Būkite šventi, nes aš, Viešpats, jū-

vester. Non faciétis furtum. Non mentiémini, nec decípiet unusquís-que próximum suum. Non periurábis in nómine meo, nec póllues nomen Dei; ui. Ego Dóminus. Non fácies calúmniam próximo tuo: nec vi ópprimes eum. Non morábitur opus mercennárii tui apud te usque mane. Non maledíces surdo, nec coram cæco pones offendículum: sed timébis Dóminum, Deum tuum, quia ego sum Dóminus. Non fácies quod iníquum est, nec iniúste iudicábis. Non consíderes persónam páuperis, nec honóres vultum poténtis. Iuste iúdica próximo tuo. Non eris criminátor, nec susúrro in pópulo. Non stabis contra sánguinem próximi tui. Ego Dóminus. Non óderis fratrem tuum in corde tuo, sed públice árgue eum, ne hábeas super illo peccátum. Non quæras uliónem, nec memor eris iniúriae cívium tuórum. Díliges amícum tuum sicut teípsum. Ego Dóminus. Leges meas custodíte. Ego enim sum Dóminus, Deus vester.

Graduale

Ps. 29, 2–4. Exaltábo te, Dómine, quóniam suscepísti me: nec delectásti inimícos meos super me. **V.** Dómine, Deus meus, clamávi ad te, et sanásti me: Dómine, abstraxísti ab ínferis ánimam meam, salvásti me a descendéntibus in lacum.

sų Dievas, esu šventas. Nevogsite, nesielgsite apgaulingai ir vieni kitiems nemeluosite. Neprisieksite apgaulingai mano vardu, išniekindami savo Dievo vardą: aš esu Viešpats. Neengsi savo artimo, neplėšikausi. Neužlaikysi darbininko atlygio pas save lig ryto. Neužgausi nebylio, nepadėsi kliūties neregiumi. Bijosi savo Dievo: aš esu Viešpats. Nesielgsi neteisingai, darydamas sprendimą; nebūsi šališkas vargšui ir nenusileisi didžiūnui, bet teisi savo artimą teisingai. Nevaikštinėsi skleidamas šmeižtus tarp savo giminių; savo artimo gyvasties nestatysi į pavojų: aš esu Viešpats. Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui. Nors tektų savo artimą ir pabarti, neužsitrauk per jį nuodėmės. Nekeršysi ir nebūsi nusistatęs prieš savo tautiečius, bet mylėsi savo artimą kaip save patį: aš esu Viešpats. Laikysitės mano įstatų. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.“

Gradualas

Ps 29, 2–4. Aukštinsiu tave, Viešpatie, nes mane išlaisvinai ir neleidai priešams tyčiotis iš manęs. **V.** Viešpatie, mano Dieve, aš šaukiaus tavęs ir tu mane išgydei. Viešpatie, tu ištraukei mano sielą iš pragaro ir išgelbėjai iš žengiančių į kapą.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memínis iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.** Adiuva nos, Deus, salutáris noster: et propter glóriam nóminis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 10, 22–38)

In illo témpore: Facta sunt Encænia in Ierosólymis: et hiems erat. Et ambulábat Iesus in templo, in pórticu Salomónis. Circumdedérunt ergo eum Iudæi, et dicébant ei: Quoúsque ánimam nostram tollis? Si tu es Christus, dic nobis palam. Respóndit eis Iesus: Loquor vobis, et non créditis: Opera, quæ ego fácio in nómine Patris mei, hæc testimónium pérhibent de me: sed vos non créditis, quia non estis ex óvibus meis. Oves meæ vocem meam áudiunt: et ego cognóscó eas, et sequúntur me: et ego vitam ætérnam do eis: et non períbunt in ætérnum, et non rápiet eas quisquam de manu mea. Pater meus quod dedit mihi, maius óm-

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupinama.*) **V.** Padėk mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau, ir dėl savojo vardo garbės, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsų kaltybes dėl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 10, 22–38)

Anuo metu: Jeruzalėje buvo Šventyklos pašventinimo iškilmė. Buvo žiema. Jėzus vaikščiojo šventykloje, po Saliamono stoginę. Ten jį asprito žydai ir ėmė klausinėti: „Kaip ilgai laikysi mus abejonėse? Jeigu esi Mesijas, pasakyk mums atvirai!“ Jėzus jiems atsakė: „Aš jums pasakiau, tik jūs netikite. Mano darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardu, liudija apie mane. Bet jūs netikite, nes jūs – ne manosios avys. Manosios avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą; jos nežus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos. Tėvas, kuris man jas davė, yra aukščiau už

nibus est: et nemo potest rāpere de manu Patris mei. Ego et Pater unum sumus. Sustulērunt ergo lāpides Iudaei, ut lapidārent eum. Respōndit eis Iesus: Multa bona ópera ostēdi vobis ex Patre meo, propter quod eórum opus me lapidātis? Respon- dērunt ei Iudaei: De bono ópere non lapidāmus te, sed de blasphemía: et quia tu, homo cum sis, facis teípsum Deum. Respōndit eis Iesus: Nonne scriptum est in lege vestra: quia Ego dixi, dii estis? Si illos dixit deos, ad quos sermo Dei factus est, et non potest solvi Scriptúra: quem Pater sanctificāvit, et misit in mundum, vos dicitis: Quia blasphemás: quia dixi, Fílius Dei sum? Si non fácio ópera Patris mei, nolíte crédere mihi. Si autem fácio, et si mihi non vultis crédere, opéribus créдите, ut cognoscátis et credátis, quia Pater in me est et ego in Patre.

Offertorium

Ps. 58, 2. Eripe me de inimícis meis, Deus meus: et ab insurgén- tibus in me líbera me, Dómine.

Secreta

Annue, miséricors Deus: ut hóstias placatiónis et laudis sincéro tibi deferámus obséquo. Per Dominum nostrum...

viskā, ir niekas jū neišplēš iš Tēvo rankos. Aš ir Tēvas esame viena.“ Ir vėl žydai stvėrėsi akmenų, norėdami jį užmušti. O Jėzus paklausė juos: „Tėvo valia esu jums padaręs daug gerų darbų. Už kurį gi darbą jūs užmušite mane?“ Žydai jam atsakė: „Ne už gerą darbą užmušime, bet už piktžodžiavimą, kad tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu.“ Jėzus atsakė: „Argi jūsų Įstatyme nėra parašyta: „Aš tariau: jūs esat dievai“!? Taigi Įstatymas vadina dievais tuos, kuriems skirtas Dievo žodis, ir Raštas negali būti panaikintas. Kaip tad jūs galite sakyti tam, kurį Tėvas pašventino ir siuntė pasaulin: „Tu piktžodžiauji“, kai jis pareiškė: „Aš – Dievo Sūnus!“? Jei aš nedarau savo Tėvo darbų, – netikėkite manimi! O jeigu darau ir manimi netikite, – tikėkite darbais, kad pažintumėte ir suprastumėte, jog Tėvas manyje ir aš jame.“

Ofertorijus

Ps 58, 2. Mano Dieve, gelbėk mane nuo mano priešų ir išvaduok nuo tų, kurie sukyla prieš mane.

Sekreta

Leisk mums, gailėstingasis Dieve, atnašauti Tau su nuoširdžia pagarba permaldavimo ir šlovės auką. Per mūsų Viešpatį...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum et salutære, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnípotens ætérne Deus: Qui salútem humáni géneris in ligno Crucis constituísti: ut, unde mors oriebátur, inde vita resúrgeret: et qui in ligno vincébat, in ligno quoque vince-rétur: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Domina-tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-lorúmque Virtútes, ac beáta Séra-phim sócia exsultatióne concéle-brant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súp-plici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 25, 6–7. Lavábo inter innocéntes manus meas, et circuíbo altáre tuum, Dómine: ut áudiam vocem laudis tuæ, et enárrem univérsa mi-rabília tua.

Postcommunio

Cæléstis doni benedictióne percépta: súp-plices te, Deus omnípotens, deprecámur; ut hoc idem nobis et sacraménti causa sit et salútis. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.
Adésto supplicatió nibus nostris, om-

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga mums visada ir visur Tau dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris žmonių giminės išgelbėjimą Kryžiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas prisikeltų; ir kas medžiu laimėjo, medžiu būtų ir nugalėtas, per Kristų, mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, taip pat ir palaimintieji serafimai bendrai džiūgaudami ją šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakan-tys: Šventas.

Komunija

Ps 25, 6–7. Plaunu su nekaltaisiais savo rankas ir vaikštau apie tavo altorių, Viešpatie. Viešai skelbiu tavo garbingumą, garsiai pasakoju apie tavo nuostabius darbus.

Postkomunija

Priėmę dangiškosios dovanos palaimą, Tave, visagali Dieve, nuolankiai maldaujame, kad ji padėtų mūsų šventumui ir išganymui. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.
Priimk, visagali Dieve, mūsų mal-

nípotens Deus: et, quibus fidúciam sperándæ pietátis indúlges; consu-étæ misericórdiæ tríbue benígnus efféctum. Per Dominum nostrum...

davimus ir malonék suteikti savo malonę tiems, kuriems įkvėpei savo gailėstingumo viltį. Per mūsų Viešpatį...

KETVIRTADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Šios dienos Evangelijoje ir skaitinyje pateikiamos jaudinančios maldos prašant atleidimo, pilnos tikėjimo Dievo gailėstingumu. Kaip ir seniai praėjusių laikų atgailaujantys nusidėjėliai per Kančios laikotarpį mes privalome iš šių maldų pasimokyti atgailos būtinumo ir neišmatuojamos vilties, kurią turime turėti.

Introitus

Dan. 3, 31. Omnia, quæ fecísti nobis, Dómine, in vero iudício fecísti: quia peccávimus tibi, et mandátis tuis non obcédívimus: sed da glóriam nómini tuo, et fac nobíscum secúndum multitúdinem misericórdiæ tuæ.

Ps. 118, 1. Beáti immaculáti in via: qui ámbulant in lege Dómini.

Collecta

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut dígnitas condiciónis humánæ, per immoderántiam sauciáta, medicinális parsimóniæ stúdio reformétur. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio Daniélis Prophétæ (Dan. 3, 25 et 34–45)

In diébus illis: Orávit Azarías Dóminum, dicens: Dómine, Deus nos-

Introitas

Dan 3, 31. Visa, ką tu mums padarei, Viešpatie, padarei teisingu teismu, nes mes tau nusidėjome ir tavo įsakymų nesilaikėme. Tačiau šlovink savo vardą ir elkis su mumis didžiai gailėstingai.

Ps 118, 1. Palaiminti nesuteptieji kelyje, kurie laikosi Viešpaties įstatymų.

Kolekta

Suteik, meldžiame Tave, visagali Dieve, kad žmogaus prigimties orumas, pažeistas nesaikingumo, būtų atstatytas uolia ir išganinga atgaila. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Danieliaus knygos. (Dan 3, 25 ir 34–45)

Anomis dienomis: Azarijas meldėsi Viešpačiui: „Viešpatie, mūsų Dieve!

ter: ne, quæsumus, tradas nos in perpétuum propter nomen tuum, et ne díssipes testaméntum tuum: neque áuferas misericórdiam tuam a nobis propter Abraham diléctum tuum, et Isaac servum tuum, et Israel sanctum tuum: quibus locútu es, póllicens, quod multiplicáres semen eórum sicut stellas cæli et sicut arénam, quæ est in lítore maris: quia, Dómine, imminúti sumus plus quam omnes gentes, sumúsque húmiles in univérsa terra hódie propter peccáta nostra. Et non est in témpore hoc princeps, et dux, et prop'héta, neque holocáustum, neque sacrificium, neque oblátio, neque incénsus, neque locus primitiárum coram te, ut póssimus inveníre misericórdiam tuam: sed in ánimo contríto et spírítu humilitátis suscipiámur. Sicut in holocáusto aréum et taurórum, et sicut in mílibus agnórum pínguium: sic fiat sacrificium nostrum in conspéctu tuo hódie, ut pláceat tibi: quóniam non est confúsió confidéntibus in te. Et nunc séquimur te in toto corde, et timémus te, et quaerimus fáciem tuam. Ne confundas nos: sed fac nobíscum iuxta mansuetúdinem tuam et secúndum multítudinem misericórdiæ tuæ. Et érue nos in mirabílibus tuis, et da glóriam nómini tuo, Dómine: et confundántur omnes, qui osténdunt servis tuis mala,

Dél savo švento vardo neatmesk mūsų amžinai, nepanaikink savo sandoros. Neatitruk savo gailestingumo nuo mūsų dėl savo bičiulio Abraomo, dėl savo tarno Izaoko ir dėl savo šventojo Izraelio. Jiems tu pažadėjai padauginti palikuonis kaip dangaus žvaigždes, kaip smiltis ant jūros kranto. Tačiau, Viešpatie, tapome mažesni už bet kokią tautą, esame pažeminti šiandien visame pasaulyje dėl savo nuodėmių. Neturime nėnai nei kunigaikščio, nei pranašo, nei vado; nei deginamosios atnašos, nei aukos, nei aukojimo, nei smilkalų; nei vietos aukoti pirmienoms ir rasti tavo gailestingumui. O, kad atgailaujančia širdimi ir nuolankia dvasia būtume tau taip mieli, kaip deginamosios aukos avinų bei jaučių ir kaip tūkstančiai riebių avinėlių! Tokia tebūna mūsų auka šią dieną tavo akivaizdoje ir tau maloni, nes tavimi pasitikintys nenusivils. Dabar mes sekame tavim visa širdimi, bijome tavęs ir ieškome tavo veido. Nepalik mūsų skendėti gėdoje, bet elkis su mumis pagal savo švelnumą ir savo maloningą gailestingumą. Išgelbėk mus savo nuostabiais darbais ir pašlovink savo vardą, Viešpatie! Teapi- ma sumišimas visus tuos, kurie daro pikta tavo tarnams; tebūna jie sugėdinti ir bejėgiai, tebūna sutriuškinta jų galybė! Tesužino, kad tu vienas

confundántur in omni poténtia tua: et robur eórum conterátur: et sciant, quia tu es Dóminus, Deus solus, et gloriósus super orbem terrárum, Dómine, Deus noster.

Graduale

Ps. 95, 8–9 et 28, 9. Tóllite hóstias, et introíte in átria eius: adoráte Dóminum in aula sancta eius. **V.** Revelávit Dóminus condénsa: et in templo eius omnes dicent glóriam.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Lucam. (Luc. 7, 36–50)

In illo témpore: Rogábat Iesum quidam de pharisæis, ut manducáret cum illo. Et ingræssus domum pharisæi, discúbuit. Et ecce múlier, quæ erat in civitáte peccátrix, ut cognóvit, quod accubuísset in domo pharisæi, áttulit alabástrum unguénti: et stans retro secus pedes eius, lácrimis cœpit rigáre pedes eius, et capíllis cápitis sui tergébat, et osculabátur pedes eius, et unguénto ungébat. Videns autem pharisæus, qui vocáverat eum, ait intra se, dicens: Hic si esset Prophéta, sciret útique, quæ et qualis est múlier, quæ tangit eum: quia peccátrix est. Et respóndens Iesus, dixit ad illum: Simon, hábeo tibi áliquid dícere. At ille ait: Magíster, dic. Duo debitóres erant cuidam fæneratóri: unus debébat denários quingéntos, et álius quinquá-

esi Viešpats Dievas, šlovingas visame pasaulyje, Viešpatie, mūsų Dieve.“

Gradualas

Ps 95, 8–9 ir 28, 9. Atneškite aukas ir eikite į jo prieangius. Garbinkite Viešpatį jo šventovėje. **V.** Viešpaties balsas triuškina ažuolus, o jo šventovėje visi šaukia: Šlovė!

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Luką tęsinys. (Lk 7, 36–50)

Anuo metu: Vienas fariziejus užsiprašė Jėzų pietų. Atėjęs į fariziejaus namus, jis sėdo prie stalo. Ir štai moteris, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, patyrusi, kad jis fariziejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą kvapaus tepalo ir, verkdama priėjusi iš užpakalio prie jo kojų, ėmė laistyti jas ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė jas tepalu. Tai matydamos fariziejus, kuris buvo Jėzų pasikvietęs, samprotavo pats vienas: „Jeigu šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri jį paliečia, – kad ji nusidėjėlė!“ O Jėzus prabilo: „Simonai, turiu tau ką pasakyti.“ Tas atsiliepė: „Sakyk, Mokytojau!“ – „Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o ki-

gínta. Non habéntibus illis, unde rédderent, donávit utrísque. Quis ergo eum plus díligit? Respóndens Simon, dixit: Æstimo, quia is, cui plus donávit. At ille dixit ei: Recte iudicásti. Et convérsus ad mulíerem, dixit Simóni: Vides hanc mulíerem? Intrávi in domum tuam, aquam pédibus meis non dedísti: hæc autem lácrimis rigávit pedes meos et capíllis suis tersit. Osculum mihi non dedísti: hæc autem, ex quo intrávit, non cessávit osculári pedes meos. Oleo caput meum non unxísti: hæc autem unguénto unxit pedes meos. Propter quod dico tibi: Remittúntur ei peccáta multa, quóniam diléxit multum. Cui autem minus dimíttitur, minus díligit. Dixit autem ad illam: Remittúntur tibi peccáta. Et coepérunt, qui simul accumbébant, dícere intra se: Quis est hic, qui étiam peccáta dimíttit? Dixit autem ad mulíerem: Fides tua te salvam fecit: vade in pace.

Offertorium

Ps. 136, 1. Super flúmina Babylónis illic sédimus et flévimus: dum recordarémur tui, Sion.

Secreta

Dómine, Deus noster, qui in his pótius creatúris, quas ad fragilitátis nostræ subsídium condidísti, tuo quoque nómini múnera iussísti dicánda constítui: tríbue, quæsumus;

tas – penkiasdešimt. Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanajo abiem. Katras labiau jį mylės? Simonas atsakė: „Manau, jog tasai, kuriam daugiau dovanota.“ Jėzus tarė: „Teisingai nusprendei.“ Ir, atsisukęs į moterį, jis tarė Simonui: „Matai šitą moterį? Aš atėjau į tavo namus, tu nedavei man vandens kojoms nusi-mazgoti, o ji suvilgė jas ašaromis ir nušluostė savo plaukais. Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesiliauja bučiavusi man kojų. Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė man kojas. Todėl aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli.“ O jai tarė: „Atleidžiamos tau nuodėmės.“ Sėdintieji kartu už stalo pradėjo svarstyti: „Kas gi jis toks, kad net ir nuodėmes atleidžia?!“ O jis dar tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“

Ofertorijus

Ps 136, 1. Prie Babilonijos upių – ten mes sėdėjome ir verkėme, kai prisiminėme tave, Sione.

Sekreta

Viešpatie, mūsų Dieve, Tu įsakei, kad Tavo vardui būtų atnašaujamos dovanos iš Tavo kūrinių, kuriuos Tu sutvėrei, kad palaikytum mūsų silpnumą. Duok, Tave meldžiamė, kad

ut et vitæ nobis præsentis auxiliū
et æternitatis efficiant sacramentum.
Per Dominum nostrum...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum
et salutāre, nos tibi semper et ubique
grátias ágere: Dómine, sancte Pater,
omnípotens ætérne Deus: Qui salú-
tem humáni géneris in ligno Crucis
constituísti: ut, unde mors oriebátur,
inde vita resúrgeret: et qui in ligno
vincébat, in ligno quoque vince-
rétur: per Christum, Dóminum nost-
rum. Per quem maiestátem tuam
laudant Angeli, adórant Domina-
tíones, tremunt Potestátes. Cæli cæ-
lorúmque Virtútes, ac beáta Séra-
phim sócia exsultatióne concéle-
brant. Cum quibus et nostras voces
ut admítteri iúbeas, deprecámur, súp-
plici confessióne dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 118, 49–50. Meménto verbi tui
servo tuo, Dómine, in quo mihi
spem dedísti: hæc me consoláta est
in humilitáte mea.

Postcommunio

Quod ore súmpsimus, Dómine, pura
mente capiámus: et de munere tem-
poráli, fiat nobis remédium sempit-
térnum. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

jos taptų mums pagalba dabartiniam
ir amžinajam gyvenimui. Per mūsų
Viešpatį...

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir
išganinga mums visada ir visur Tau
dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve,
visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris
žmonių giminės išgelbėjimą Kry-
žiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur
mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas pri-
sikeltų; ir kas medžiu laimėjo, me-
džiu būtų ir nugalėtas, per Kristų,
mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją di-
dybę šlovina angelai, garbina vieš-
patystės, dreba galybės. Dangūs ir
dangų kunigaikštystės, taip pat ir
palaimintieji serafimai bendrai džiū-
gaudami ją šlovina. Liepk, prašome,
kad tarp jų būtų priimti ir mūsų bal-
sai, su nuolankiu išpažinimu sakan-
tys: Šventas.

Komunija

Ps 118, 49–50. Atsimink savo žodį,
Viešpatie, tartą savo tarnui, kuriuo
man davei vilties. Jis mane paguodė
mano pažeminime.

Postkomunija

Ką priėmė mūsų lūpos, Viešpatie,
tebūnie priimta tyra siela, kad lai-
kinoji dovana taptų amžinojo gyve-
nimo laidu. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Esto, quæsumus, Dómine, propítius plebi tuæ: ut, quæ tibi non placent, respuéntes; tuórum pótius repleántur delectatió nibus mandatórum. Per Dominum nostrum...

Meldžiame Tave, Viešpatie, būk maloningas savo tautai, kad ji atmestų tai, kas Tau nepatinka, ir prisipildytų džiaugsmo, laikydamasi Tavo įstatymų. Per mūsų Viešpatį...

PENKTADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Pranašas Jeremijas, kurio knygos skaitinį šiandien girdime per Mišias, išreiškia teisiojo, apsupto jį sunaikinti besiruošiančių persekiotojų, liūdesį. Evangelija pasakoja apie teismo tarybą, kurioje buvo vieningai nuspręsta nužudyti Jėzų.

Introitus

Ps. 30, 10, 16 et 18. Miserére mihi, Dómine, quóniam tríbulor: líbera me, et éripe me de mánibus inimicórum meórum et a persecuéntibus me: Dómine, non confúndar, quóniam invocávi te.

Ps. 30, 2. In te, Dómine, sperávi, non confúndar in ætérnum: in iustítia tua líbera me.

Collecta

Córdibus nostris, quæsumus, Dómine, grátiam tuam benígnus infúnde: ut peccáta nostra castigatióne voluntária cohibéntes, temporáliter pótius macerémur, quam súppliciis deputémur ætérnis. Per Dominum nostrum...

Lectio

Léctio Ieremíæ Prophéte. (Ier. 17, 13–18)

In diébus illis: Dixit Ieremías: Dó-

Introitas

Ps 30, 10, 16 ir 18. Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes man sunku. Gelbėk mane ir išvaduok nuo mano priešų ir persekiotojų. Viešpatie, tenebūsiu sugėdytas, nes aš tavęs šaukiuosi.

Ps 30, 2. Tavimi, Viešpatie, pasitikiu, ir nebūsiu sugėdytas per amžius. Savo tiesa išgelbėk mane.

Kolekta

Suteik, meldžiame Tave, Viešpatie, mūsų širdims savo malonę, kad, nugalėdami savo nuodėmes laisvai apsiimtu marinimusi, verčiau laikinai kentėtume, negu būtume atiduoti amžinoms kančioms. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Jeremijo knygos. (Jer 17, 13–18)

Anomis dienomis: kalbėjo Jeremi-

mine, omnes, qui te derelínquunt, confundéntur: recedéntes a te in terra scribeántur: quóniam dereliquerunt venam aquárum vivéntium Dóminum. Sana me. Dómine, et sanábor: salvum me fac, et salvus ero: quóniam laus mea tu es. Ecce, ipsi dicunt ad me: Ubi est verbum Dómini? Véniat. Et ego non sum turbátus, te pastórem sequens: et diem hómínis non desiderávi, tu scis. Quod egréssum est de lábiis meis, rectum in conspéctu tuo fuit. Non sis tu mihi formídini, spes mea tu in die afflictiónis. Confundántur, qui me persecúntur, et non confúndar ego: páveant illi, et non páveam ego. Induc super eos diem afflictiónis, et dúplici contritióne cóntere eos, Dómine, Deus noster.

Graduale

Ps. 34, 20 et 22. Pacífice loquebántur mihi inimíci mei: et in ira molésti erant mihi. **V.** Vidísti, Dómine, ne síleas: ne discédas a me.

Tractus

Ps. 102, 10. Dómine, non secúndum peccáta nostra, quæ fécimus nos: neque secúndum iniquitátes nostras retríbuas nobis.

Ps. 78, 8–9. **V.** Dómine, ne memíneris iniquitátum nostrárum antiquárum: cito antícipent nos misericórdiæ tuæ, quia páuperes facti sumus nimis. (*Hic genuflectitur.*) **V.**

jas: „Viešpatie! Visi, kurie tave palieka, bus sugėdinti; visi, kurie šia me krašte maištauja prieš tave, bus nužeminti, nes jie paliko Viešpatį, gyvojo vandens šaltinį. Gydyk mane, Viešpatie, kad tikrai būčiau išgydytas; gelbėk mane, kad aš būčiau išgelbėtas, nes tu – mano gyrius. Girdi, ką jie man sako: „Kurgi tas Viešpaties žodis? Teišsipildo!“ Bet aš nevengiau būti ganytoju tavo tarnyboje, nelaimės dienos aš netroškau. Tu pats gerai žinai, kas buvo mano lūpose, – aišku tau, ką sakiau. Nebūk man klaikas, tu – priebėga nelaimės dieną! Tebūna sugėdinti mano persekiotojai, o ne aš! Tenustoja drąsos jie, o ne aš! Siųsk jiems nelaimės dieną, triuškind juos ir triuškind, Viešpatie, mūsų Dieve!“

Gradualas

Ps 34, 20 ir 22. Taikiai kalbėjo man priešai, bet mane vargino įtūžę. **V.** Tu tai matei, Viešpatie, tad netylėk; neatsitolink nuo manęs.

Traktas

Ps 102, 10. Viešpatie, ne pagal nuodėmes, kurias mes padarėme, ne pagal mūsų nusizengimus atlygink mums.

Ps 78, 8–9. **V.** Viešpatie, neatsimink mūsų senųjų kaltybių, veikiai tepasitinka mus tavo gailestingumas, nes mes pasidarėme be galo neturtingi. (*Čia priklaupijama.*) **V.** Padėk

Adiuvā nos, Deus, salutāris noster: et propter glóriam nómīnis tui, Dómine, líbera nos: et propítius esto peccátis nostris, propter nomen tuum.

Evangelium

Sequēntia sancti Evangélii secūndum Ioánnem. (Ioann. 11, 47–54)

In illo témpore: Collegérunt pontífices et pharisæi concílium advérsus Iesum, et dicébant: Quid fácimus, quia hic homo multa signa facit? Si dimíttimus eum sic, omnes credent in eum: et vénient Románi, et tollent nostrum locum et gentem. Unus autem ex ipsis, Cáiphās nómīne, cum esset póntifex anni illíus, dixit eis: Vos nescítis quidquam, nec cogitátis, quia expédit vobis, ut unus moriátur homo pro pópulo, et non tota gens péreat. Hoc autem a semetípso non dixit: sed cum esset póntifex anni illius, prophetavit, quod Iesus moritúrus erat pro gente, et non tantum pro gente, sed ut filios Dei, qui erant dispérsi, congregáret in unum. Ab illo ergo die cogitavérunt, ut interfícèrent eum. Iesus ergo iam non in palam ambulábat apud Iudaeos: sed ábiit in regióne iuxta desértum, in civitatē, quæ dícitur Ephrem, et ibi morabátur cum discípuulis suis.

Offertorium

Ps. 118, 12, 121 et 42. Benedíctus

mums, Dieve, mūsu Gelbētojau, ir dēl savojo vardo garbēs, Viešpatie, išvaduok mus ir dovanok mūsu kaltybes dēl savojo vardo.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 11, 47–54)

Anuo metu: Aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė teismo tarybą ir svarstė: „Ką darysime? Šitas žmogus daro daug stebuklų. Jei taip jį paliksime, visi įtikės jį; ateis romėnai ir sunaikins šventąją vietą bei mūsų tautą.“ Vienas iš jų – Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas – jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote ir nepagalvojate, jog jums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žūtų.“ Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą, ir ne tik už tautą, bet tam, kad suburtų į vienybę išsklaidytuosius Dievo vaikus. Nuo tos dienos jie buvo tvirtai pasiryžę jį nužudyti. Todėl Jėzus daugiau nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė iš ten į vietovę dykumos pakraštyje, į miestelį, vadinamą Efraimu. Ten jis ir apsistojo kartu su mokiniais.

Ofertorijus

Ps 118, 12, 121 ir 42. Palaimintas

es, Dómine, doce me iustificatiónes tuas: et non tradas calumniántibus me supérbis: et respondébo exprobrántibus mihi verbum.

Secreta

Præsta nobis, miséricors Deus: ut digne tuis servíre semper altáribus mereámur; et eórum perpétua participatióne salvári. Per Dominum nostrum...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum et salutáre, nos tibi semper et ubíque grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnípotens ætérne Deus: Qui salútem humáni géneris in ligno Crucis constituísti: ut, unde mors oriebátur, inde vita resúrgeret: et qui in ligno vincébat, in ligno quoque vince-rétur: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Dominationés, tremunt Potestátes. Cæli cælorumque Virtútes, ac beáta Séraphim sócia exsultatióne concélebrant. Cum quibus et nostras voces ut admítii iúbeas, deprecámur, súplici confessiόne dicétes: Sanctus.

Communio

Ps. 26, 12. Ne tradíderis me. Dómine, in animas persecúentium me: quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

esi, Viešpatie. Mokyk mane savo nuostatų. Neatiduok manęs tiems, kurie mane slegia, ir aš atsakysiu šmeižikams.

Sekreta

Suteik mums, gailestingasis Dieve, malonę visuomet vertai tarnauti Tavo altoriui ir, per nuolatinį aukos atnašavimą ant jo, būti išganytiems. Per mūsų Viešpatį...

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga mums visada ir visur Tau dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris žmonių giminės išgelbėjimą Kryžiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas prisikeltų; ir kas medžiu laimėjo, medžiu būtų ir nugalėtas, per Kristų, mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, taip pat ir palaimintieji serafimai bendrai džiūgaudami ją šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakan-tys: Šventas.

Komunija

Ps 26, 12. Neatiduok manęs, Viešpatie, priešininkų savivalei, nes prieš mane sukilo melagingi liudytojai ir smurtu alsuoja.

Postcommunio

Sumpti sacrificii, Dómine, perpetua nos tuítio non derelínquat: et nóxia semper a nobis cuncta depéllat. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.

Concéde, quæsumus, omnípotens Deus: ut, qui protectiónis tuæ grátiam quærimus, liberáti a malis ómnibus, secúra tibi mente serviámus. Per Dominum nostrum...

Postkomunija

Teneapleidžia mūsų, Viešpatie, priimtoms aukos globa ir visada teatitolina visa, kas mums kenkia. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.

Suteik mums, visagali Dieve, savo apsaugos malonę, kad, išvaduoti iš visų blogybių, galėtume ramiai Tau tarnauti. Per mūsų Viešpatį...

ŠEŠTADIENIS PO I KANČIOS SEKMADIENIO

Šios dienos Evangelija numato Verbų sekmadienio įvykius, kuriuos švęsime rytoj. Po mūsų Viešpaties iškilmingo įžengimo į Jeruzalę aprašymo eina evangelisto Jono pasakojimas apie ne mažiau svarbų įvykį. Keletas graikų, prašančių Pilypą nuvesti juos pas Jėzų, yra būsimojo derliaus ženklas. Mūsų Išganytojo siela buvo giliai sukręsta; juk prisiartino metas, kai, pakeltas nuo žemės, Jis patrauks visus žmones prie savęs.

Introitus

Ps. 30, 10, 16 et 18. Miserére mihi, Dómine, quóniam tríbulator: libera me, et éripe me de mánibus inimicórum meórum et a persecuéntibus me: Dómine, non confúndar, quóniam invocávi te.

Ps. 30, 2. In te, Dómine, sperávi, non confúndar in ætétnum: in iustítia tua líbera me.

Collecta

Proficiat, quæsumus, Dómine, plebs tibi dicáta piæ devotiónis afféctu: ut

Introitas

Ps 30, 10, 16 ir 18. Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes man sunku. Gelbėk mane ir išvaduok nuo mano priešų ir persekiotojų. Viešpatie, tenebūsiu sugėdytas, nes aš tavęs šaukiuosi.

Ps 30, 2. Tavimi, Viešpatie, pasitikiu, ir nebūsiu sugėdytas per amžius. Savo tiesa išgelbėk mane.

Kolekta

Viešpatie, tegul Tavo tauta, Tau pašvęsta, daro pažangą nuoširdžia-

sacris actiōnibus erudíta, quanto maiestáti tuæ fit grátior, tanto donis potiórius augeátur. Per Dominum nostrum...

Lectio

Lectio Ieremiæ Prophétæ. (Ier. 18, 18–23)

In diébus illis: Dixérunt ímpii Iudæi ad ínvicem: Veníte, et cogitémus contra iustum cogitatiónes: non enim períbit lex a sacerdoté, neque consílium a 168 Sabbato post Dominicam de Passione sapiénite, nec sermo a prophéta: veníte, et percutiámus eum lingua, et non attendámus ad univérso sermónes eius. Atténde, Dómine, ad me, et audi vocem adversariórum meórum. Numquid rédditur pro bono malum, quia fodérunt fóveam ánimæ meæ? Recordáre, quod stéterim in conspéctu tuo, ut lóquerer pro eis bonum, et avérterem indignatiónem tuam ab eis. Proptérea da filios eórum in famem, et deduc eos in manus gládii: fiant uxóres eórum absque líberis, et víduæ: et viri eárum interficiántur morte: iúvenes eórum confodiántur gládio in prælio. Audiátur clamor de dómibus eórum: addúces enim super eos latrónem repénite: quia fodérunt fóveam, ut cáperent me, et láqueos abscondérunt pédibus meis. Tu autem, Dómine, scis omne consílium eórum advérsus me in

me pamaldume, kad, pašvęsta šventomis paslaptimis, šlovindama Tavo didybę, gautų iš Tavęs vis daugiau malonių. Per mūsų Viešpatį...

Skaitinys

Skaitinys iš pranašo Jeremijo knygos. (Jer 18, 18–23)

Anomis dienomis: nedorėliai žydai kalbėjo vienas kitam: „Eikite šen ir susitarkime prieš teisųjį, nes ir be jo niekad nestigs nei kunigų mokymo, nei išminčių patarimo, nei pranašų žodžio. Eikit šen! Sunaikinkime jį jo paties liežuviu, – dėmėkimės visa, ką jis sako.“ „Atkreipk dėmesį į mane, Viešpatie! Klausykis, ką sako mano priešai! Ar galima už gera atlyginti piktu? Jie man duobę iškasė, kad mane nužudytų. Atmink, kaip aš stovėjau prieš tave kalbėdamas jų labui, nukreipdamas nuo jų tavąjį pyktį! Todėl atiduok jų vaikus badui, sunaikink juos pačius kalaviju. Tebūna jų žmonos bevaikės ir našlės! Teišguldo jų vyrus maras, o jų jaunuolius kalavijas kare. Teaidi šauksmai iš jų trobų, kai tu staiga atvesi niokotojų gaują, nes jie iškasė duobę man pagauti, jie paspendė spąstus mano kojoms. Bet tu, Viešpatie, gerai žinai visus jų kėsnius mane nužudyti. Atgailos už jų nusikaltimą nepriimk, neištrink jų nuodėmės iš savo akių! Parblošk juos savo akivaizdoje, elkis su jais be gailėsčio pagautas pykčio, Vieš-

mortem: ne propitiéris iniquitáti eórum, et peccátum eórum a fácie tua non deleátur. Fiant corruéntes in conspéctu tuo, in témpore furóris tui ab útere eis, Dómine, Deus noster.

Graduale

Ps. 34, 20 et 22. Pacífice loquebántur mihi inimíci mei: et in ira molésti erant mihi. **V.** Vidísti, Dómine, ne síleas: ne discédas a me.

Evangelium

Sequéntia sancti Evangélii secúndum Ioánnem. (Ioann. 12, 10–36)

In illo témpore: Cogitavérunt príncipes sacerdótum, ut et Lázarus interfícerent: quia multi propter illum abíbant ex Iudaeis, et credébant in Iesum. In crastínium autem turba multa, quæ vénerat ad diem festum, cum audíssent, quia venit Iesus Ierosólymam, accepérunt ramos palmárum, et processérunt óbviam ei, et clamábant: Hosánna, benedíctus, qui venit in nómine Dómini, Rex Israel. Et invénit Iesus aséllum, et sedit super eum, sicut scriptum est: Noli timére, fília Sion: ecce, Rex tuus venit sedens super pullum ásínæ. Hæc non cognovérunt discípuli eius primum: sed quando glorificátus est Iesus, tunc recordáti sunt, quia hæc erant scripta de eo: et hæc fecérunt ei. Testimónium ergo perhibébat turba, quæ erat cum eo, quando Lázarus vocá-

patie, mūsų Dieve!“

Gradualas

Ps 34, 20 ir 22. Taikiai kalbėjo man priešai, bet mane vargino įtūžę. **V.** Tu tai matei, Viešpatie, tad netylėk; neatsitolink nuo manęs.

Evangelija

Šventosios Evangelijos pagal Joną tęsinys. (Jn 12, 10–36)

Anuo metu: Aukštieji kunigai dabar nusprendė nužudyti ir Lozorių, nes daugybė žydų per jį atsitraukė nuo jų ir įtikėjo Jėzų. Rytojaus dieną gausiai susirinkusi į šventes minia sužinojo, kad Jėzus ateinąs į Jeruzalę. Žmonės pasiėmė palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, garsiai šaukdami: „Osana! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu – Izraelio Karaliui!“ Jėzus, gavęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta: „Nebijok, Siono kalno dukra: štai atvyksta tavo karalius, jis joja ant asilaičio!“ Iš pradžių mokiniai šito nesuprato, bet kai Jėzus buvo pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo apie jį parašyta ir jie buvo jam tai padarę. Taigi dabar liudijo apie jį minia, buvusi su juo, kai jis pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė iš numirusių. Žmonės todėl ir išėjo jo pasitikti, kad buvo girdėję

vit de monuménto, et suscitávit eum a mórtuis. Proptérea et óbviam venit ei turba: quia audiérunt eum fecísse hoc signum. Pharisæi ergo dixérunt ad semetípsos: Vidétis, quia nihil profícimus? Ecce, mundus totus post eum ábiit. Erant autem quidam gentíles ex his, qui ascénderant, ut adorárent in die festo. Hi ergo accessérunt ad Philíppum, qui erat a Bethsáida Galilææ: et rogábant eum, dicéntes: Dómine, vólumus Iesum vidére. Venit Philíppus, et dicit Andréæ: Andréas rursum et Philíppus dixérunt Iesu. Iesus autem respóndit eis, dicens: Venit hora, ut clarificétur Fílius hóminis. Amen, amen, dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit, ipsum solum manet: si autem mórtuum fúerit, multum fructum affert. Qui amat ánimam suam, perdet eam: et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Si quis mihi mínistrat, me sequátur: et ubi sum ego, illic et mínister meus erit. Si quis mihi ministráverit, honorificábit eum Pater meus. Nunc anima mea turbáta est. Et quid dicam? Pater, salvífica me ex hac hora. Sed proptérea veni in horam hanc. Pater, clarífica nomen tuum. Venit ergo vox de cælo: Et clarificávi, et íterum clarificábo. Turba ergo, quæ stabat et audíerat, dicebat tonítuum esse

jį padarius tą ženklą. O fariziejai kalbėjo vieni kitiems: „Žiūrėkite, jūs nieko negalite padaryti. Štai visas pasaulis eina paskui jį!“ Tarp atėjusių per šventes Dievo pagarbinti buvo ir graikų. Jie kreipėsi į Pilypą, kilusį iš Galilėjos miesto Betsaidos, prašydami: „Gerbiama sis, mes norėtume pamatyti Jėzų!“ Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui, paskui jie abu – Andriejus ir Pilypas – atėję pranešė Jėzui. O Jėzus jiems tarė: „Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečių grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis pasiliks vienas, o jei apmirs, jis duos gausių vaisių. Kas myli savo gyvybę, ją pražudys, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui. Kas nori man tarnauti, tegul seka paskui mane: kur aš esu, ten bus ir mano tarnas. Kas man tarnaus, tą pagerbs mano Tėvas. Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką aš pasakysiu: „Tėve, gelbėk mane nuo šios valandos!“? Bet juk tam aš ir atėjau į šią valandą. Tėve, pašlovink savo vardą!“ Tuomet iš dangaus ataidėjo balsas: „Aš jį pašlovinau ir dar pašlovinysiu!“ Aplink stovinti minia, tai išgirdusi, sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie tvirtino: „Angelas jam kalbėjo.“ O Jėzus atsakė: „Ne dėl manęs, o dėl jūsų pasigirdo tas bal-

factum. Alii dicébant: Angelus ei locútus est. Respóndit Iesus et dixit: Non propter me hæc vox venit, sed propter vos. Nunc iudícium est mundi, nunc princeps huius mundi eiiciétur foras. Et ego si exaltátus fúero a terra, ómnia traham ad meípsum. – Hoc autem dicebat, significans, qua morte esset moritúrus. – Respóndit ei turba: Nos audívimus ex lege, quia Christus manet in ætérnum, et quómodo tu dicis: Oportet exaltári Fílium hominis? Quis est iste Fílius hominis? Dixit ergo eis Iesus: Adhuc módicum lumen in vobis est. Ambuláte, dum lucem habétis, ut non vos ténebræ comprehéndant: et qui ámbulat in ténebris, nescit, quo vadat. Dum lucem habétis, créдите in lucem: ut fílii lucis sitis. Hæc locútus est Iesus: et ábiit, et abscondit se ab eis.

Offertorium

Ps. 118, 12, 121 et 42. Benedíctus es, Dómine, doce me iustificatiónes tuas: et non tradas calumniántibus me supérbis: et respondébo exprobrántibus mihi verbum.

Secreta

Acunctis nos, quæsumus, Dómine, reátibus et perículis propitiátus absólve: quos tanti mystérii tríbuis esse consórtes. Per Dominum nostrum...

sas. Dabar teisiamas šitas pasaulis. Dabar šio pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan. O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs.“ Jis tai pasakė nurodydamas, kokia mirtimi jam reikės mirti. O žmonės jam sakė: „Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Mesijas pasiliks per amžius. Kodėl tu sakai, kad Žmogaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyn? Kas gi tas Žmogaus Sūnus?“ Jėzus atsakė: „Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų. Vaikščiokite, kol turite šviesą, kad neužkluptų jūsų tamsa. Kas vaikščioja tamsoje, tas nežino, kur eina. Kol turite šviesą, tikėkite ją, kad taptumėte šviesos vaikais.“ Tai pasakęs, Jėzus pasišalino ir pasislėpė nuo jų.

Ofertorijus

Ps 118, 12, 121 ir 42. Palaimintas esi, Viešpatie. Mokyk mane savo nuostatų. Neatiduok manęs tiems, kurie mane slegia, ir aš atsakysiu šmeižikams.

Sekreta

Meldžiame Tave, Viešpatie, gailėtingai išlaisvink nuo atpildo už nuodėmes ir nuo visų pavojų tuos, kuriuos Tu padarei tokios didžios slapties dalyviais. Per mūsų Vieš-

patį...

Præfatio de sancta Cruce

Vere dignum et iustum est, æquum et salutäre, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine, sancte Pater, omnípotens ætérne Deus: Qui salutem humáni géneris in ligno Crucis constituísti: ut, unde mors oriebátur, inde vita resúrgeret: et qui in ligno vincébat, in ligno quoque vince-rétur: per Christum, Dóminum nostrum. Per quem maiestátem tuam laudant Angeli, adórant Domina-tiónes, tremunt Potestátes. Cæli cæ-lorúmque Virtútes, ac beáta Séra-phim sócia exsultatióne concéle-brant. Cum quibus et nostras voces ut admítiti iúbeas, deprecámur, súp-plici confessióne dicéntes: Sanctus.

Communio

Ps. 26, 12. Ne tradíderis me, Dómine, in ánimas persecúentium me: quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Postcommunio

Divíni múneris largitáte satiáti, quæsumus, Dómine, Deus noster: ut huius semper participatióne vivá-mus. Per Dominum nostrum...

Oratio super populum

Humiliáte cápita vestra Deo.
Tueátur, quæsumus, Dómine, déxte-

Šv. Kryžiaus prefacija

Tikrai verta ir teisinga, reikalinga ir išganinga mums visada ir visur Tau dėkoti, Viešpatie, šventasis Tėve, visagali amžinasis Dieve. Tau, kuris žmonių giminės išgelbėjimą Kryžiaus medyje įtvirtinai, kad, iš kur mirtis kilo, iš ten ir gyvenimas prisikeltų; ir kas medžiu laimėjo, medžiu būtų ir nugalėtas, per Kristų, mūsų Viešpatį. Per kurį Tavąją didybę šlovina angelai, garbina viešpatystės, dreba galybės. Dangūs ir dangų kunigaikštystės, taip pat ir palaimintieji serafimai bendrai džiū-gaudami ją šlovina. Liepk, prašome, kad tarp jų būtų priimti ir mūsų balsai, su nuolankiu išpažinimu sakan-tys: Šventas.

Komunija

Ps 26, 12. Neatiduok manęs, Viešpatie, priešininkų savivalei, nes prieš mane sukilo melagingi liudytojai ir smurtu alsuoja.

Postkomunija

Pasotinti dangiškomis dovanomis meldžiame Tave, Viešpatie, mūsų Dieve, kad visuomet būtume šio gyvenimo dalininkai. Per mūsų Viešpatį...

Oracija už žmones

Nusilenkite Dievui.
Meldžiame Tave, Viešpatie, tesaugo

ra tua pópulum deprecántem: et purificátum dignánter erúdiat; ut, consolatióne præsénti, ad futúra bona profíciat. Per Dominum nostrum...

Tavo dešinioji Tavęs besišaukiančius žmones ir, nuvalytus nuo nuodėmių, vertai teapšviečia, kad šia paguoda jie siektų būsimų gėrybių. Per mūsų Viešpatį...